

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., **ve věci žalobce: M.V., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Černého 517/13, Praha 8, proti žalovanému: Městský úřad Přelouč, se sídlem Československé armády 1665, 535 33 Přelouč, v řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu,**

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Účastníci n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 17.6.2016 domáhal poskytnutí soudní ochrany v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti podle ust. § 79 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“). Žalobu odůvodnil následujícím způsobem:

Žalovaný zahájil řízení o přestupku proti žalobci doručením příkazu ze dne 29.4.2015, proti němuž žalobce podal dne 19.5.2015 prostřednictvím svého zástupce M. J. odpor. Po obdržení upomínky ze dne 12.8.2015 od žalovaného na úhradu pokuty se žalobce telefonicky informoval na stav řízení a bylo mu sděleno, že příkaz nabyl právní moci, neboť podání odporu trpělo vadou, a to absencí podpisu žalobce na přiložené plné moci. K odstranění vady byl vyzván zástupce žalobce, žalobce však zastává názor, „že výzva k odstranění vady podání

měla být doručována právě jemu, nikoliv jeho zástupci.“ K tomu uvedl svoji argumentaci o tom, že doplnění podpisu účastníka na plné moci je osobním úkonem účastníka. V této souvislosti odkázal i na judikaturu NSS ze dne 29.9.2011, č.j. 4As 27/2011-37, ze dne 19.11.2015, č.j. 1As 100/2015-59 a na rozsudky Krajských soudů v Hradci Králové a Českých Budějovicích, přičemž argumentoval ust. § 37 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“). Žalobce dále „zastává názor“, že pokud zástupce žalobce na výzvu nereagoval a žalovaný dospěl k závěru, že zmocněnec M. J. není zástupcem žalobce, tak ho to neopravňovalo dále nenakládat s odporem, který měl veškeré náležitosti a podle názoru žalobce měl žalovaný vyzvat samotného žalobce k tomu, aby pod text plné moci připojil vlastnoruční podpis. Žalovaný měl případně žalobce upozornit na existenci podání a vyzvat ho k podání žádosti o uznání podaného odporu jako vlastního úkonu ve smyslu ust. § 34 odst. 4 správního řádu, žalovaného neopravňovalo nic k tomu, aby nenakládal s odporem, který mu byl prokazatelně doručen, odpor splňoval veškeré náležitosti, takové podání nemohl žalovaný ignorovat, žalovaný měl vyzvat samotného žalobce, aby pod text odporu připojil vlastnoruční podpis. Nečinnost vznikla nerespektováním § 37 odst. 3 správního řádu, žalobce vyčerpal prostředek ochrany proti nečinnosti, což doložil příslušným podáním k žalobě. Žalobce navrhl, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp.zn. DSA/17637/2014/VL, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě se neztotožnil s argumentací žalobce, uvedl závěry uvedené v usnesení o zamítnutí žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 79 a násl. s.ř.s. dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a ostatně to ani není mezi účastníky sporné, že dne 29.4.2015 vydal žalovaný příkaz v příkazním řízení, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zák. č. 361/2001 Sb., (překročení nejvyšší dovolené rychlosti), proti tomuto příkazu podal v příkazním řízení již nejen správním orgánům, ale i krajským soudům ve správním soudnictví všeobecně známý svým účelovým a obstrukčním jednáním (jak bude dále uvedeno) obecný zmocněnec M. J. e-mailem odpor, který velmi často zastupuje žalobce páchající přestupky v silniční dopravě, jenž následně doplnil e-mailem se zaručeným elektronickým podpisem, přičemž plná moc udělená žalobcem tomuto zmocněnci, předložená současně s odporem, nebyla žalobcem vůbec podepsána.

To není v případech zastupovaných M. J., jako obecným zmocněncem v těchto řízeních nic výjimečného, naopak je to již pravidlem, jak je známo z rozhodovací činnosti podepsaného soudu, srov. např. věci řešené pod sp. zn. 52A 52/2016, 52A 57/2016. Žalovaný vyzval tohoto zmocněnce k odstranění vad podání, tj. aby ve lhůtě do 5 pracovních dnů tento nedostatek odstranil, přičemž M. J., jako obvykle, tento nedostatek neodstranil.

Správní orgán I. stupně tak vyznačil (správně – jak krajský soud dále uvede) plnou moc na rozhodnutí vydané v příkazním řízení. Je třeba i dodat, že jako obvykle zmocněnec M. J. přiložil plnou moc bez podpisu zmocnitele, jak v původním e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu, tak i na základě uvedené výzvy jím předloženého odporu

podepsaného sice zaručeným elektronickým podpisem, avšak opět k tomuto odporu přiložil plnou moc bez podpisu žalobce jako zmocnitele na plné moci.

Mezi účastníky je tak sporné, zda v dané věci odpor podala osoba k tomu neoprávněná a přestupek tak byl pravomocně vyřešen a řízení ukončeno, anebo jak tvrdí žalobce, k odstranění zmíněné vady měl být vyzván žalobce jako zmocnitel.

Podle ust. § 37 odst. 3 správního řádu, nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jeho odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

V daném případě byl tímto podatelem M. J. a jestliže k tomuto podání byla přiložena plná moc, která neobsahovala podpis žalobce jako zmocnitele, tak tímto podatelem byl nepochybně zmocněnec M. J. a výzvu k odstranění vad doručoval žalovaný správně zmocněnci a nikoliv zmocniteli, ostatně NSS v rozsudku ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32 v obdobné skutkové věci, kdy podával odpor zmocněnec a rovněž plná moc trpěla vadami, uvedl ve vztahu ke správnímu orgánu jako stěžovateli, že „... *stěžovatel postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručoval zmocněnci a nikoliv zmocniteli, a to ať již by se jednalo o výtku vad samotného odporu nebo výtku vad plné moci.*

Dle § 34 odst. 2 správního řádu „s výjimkou případů, kdy má zastoupený v řízení něco osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. I pokud by se jednalo o výzvu k odstranění nedostatku prokázání zastoupení (jako tvrdil stěžovatel), nejedná se o úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení (zmocnitel).“

S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se krajský soud plně ztotožňuje, přičemž právě v případě řešeném zmíněným rozhodnutím NSS obdobně argumentoval stejný zástupce žalobce (Mgr. Jaroslav Topol, advokát, který, jak bude dále uvedeno, završuje účelovou a obstrukční procesní strategii určitého, již známého okruhu zmocněnců, mezi ně předně patří M. J.) rozsudkem NSS č.j. 4As 27/2011-37, přičemž právě v tomto rozsudku, tj. ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32 v této argumentaci NSS uvedl, že „*poukaz na citovaný rozsudek je tedy nepřipadný, neboť v uvedené věci byl k odstranění vad vyzván také nejdříve zmocněnec (advokát), avšak ten nereagoval. Nejvyšší správní soud poté dospěl v uvedené věci k závěru, že s ohledem na okolnosti, dle kterých bylo zřejmé, že zastoupení je vysoce pravděpodobné, měl Městský soud pokusit stranit absenci doložení plné moci také prostřednictvím samotného účastníka řízení (zmocnitele)*“. K tomu krajský soud dodává, že právě s ohledem na rozdílné skutkové okolnosti obou případů nelze aplikovat závěr z žalobcem uvedeného rozsudku NSS č.j. 4As 27/2011, tj. že měl být vyzván k odstranění vady plné moci i zmocnitel. Žalobce účelově přehlíží, že právě v rozsudku č.j. 4As 27/2011-37 jsou konstatovány zcela jiné, zvláštní okolnosti tohoto případu pro vyvození zmíněného závěru, kdy NSS konstatoval, že „*již samotná skutečnost, že zástupce, který je advokátem (je tedy vázán svými zákonnými povinnostmi, vyplývajícími v dané souvislosti zejména z § 16 odst. 2 a § 17 zák. č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů a na základě nich pravidly profesionální etiky advokátů, takže je vysoce nepravděpodobné, že by žalobu podal jménem někoho, kým by k tomu nebyl zmocněn, podal za určitou osobu žalobu, která obsahuje řadu informací detailního charakteru (zejména obsah napadených správních rozhodnutí) a úkony, jež shora uvedený advokát v řízení činil (komunikace se soudem, např. zaplacení soudního poplatku na základě výzvy městského soudu), více než naznačuje, že zástupce*

skutečně jedná za zastoupeného stěžovatele na základě plné moci a že se u zástupce nejedná o třetí osobu, která s procesním vztahem stěžovatele a žalovaného nemá nic společného a se kterou tedy soud nemá proč vystupovat v kontakt. Městský soud se proto za této situace (kdy advokát stěžovatele na výzvu soudu k doložení plné moci nereagoval), mohl a měl obrátit přímo na stěžovatele, zjistit, zda skutečně vztah k zastoupení mezi ním a stěžovatelem existuje, jak to obsah žaloby zcela zřetelně naznačuje, a pokud ano, pokusit se v součinnosti se stěžovatelem toto postavit zcela najisto opatřením plné moci k zastupování. To však krajský soud neučinil... naopak za situace, kdy neměl otázku zastoupení stěžovatele postavenou najisto, rozhodl o odmítnutí žaloby..“.

Z výše citované části vyplývá, že se nejednalo o odstraňování vad ve správním řízení, navíc se jednalo o zastoupení advokátem, a právě z tohoto důvodu, resp. z důvodů výše uvedených citovaných v uvedené části rozhodnutí NSS vyplývá, že v daném případě vzhledem k okolnostem tohoto případu, tedy že v této věci vzhledem k zastoupení účastníka v soudním řízení advokátem a k jeho předchozím úkonům ve věci (například zaplacení soudního poplatku atd.) bylo nepravděpodobné, že by v případě tohoto advokáta se nejednalo, resp. nemohlo jednat o zástupce žalobce, tedy že by se naopak jednalo o třetí osobu, která s procesním vztahem žalobce a žalovaného neměla nic společného. V dané věci je tomu přesně naopak, když M. J. jednak není advokátem a nejsou tak dány uvedené specifické okolnosti zmíněné v citované části uvedeného rozsudku NSS, ale M. J. je osobou, která je již dostatečně známá nejen správním orgánům, ale i soudům ve správním soudnictví svým obstrukčním a účelovým jednáním, kdy „není náhodou“, že žalobce zastoupené v přestupkovém řízení tímto zmocněncem (a okruhem dalších zmocněnců, např. K. S., P. K., slečna V. atd.) zastupuje poté v soudních řízeních výše jmenovaný advokát, kdy obhájí uvedenou účelovou a obstrukční strategii v žalobách, nejinak tomu bylo i v projednávané věci. Krajský soud považuje zmíněný závěr o účelovosti a obstrukčnosti jednání jmenovaného zmocněnce, završeného podáváním žalob obhajujících tuto účelovou a obstrukční strategii, advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem (jak již bylo ze strany NSS řečeno, „a to nikoliv náhodou“), za notrietu, proto krajský soud uvádí jen některé příklady hodnocení této účelové a obstrukční strategie (rozsudky NSS ze dne 27.11.2014, č.j. 10As 203/2014-47, ze dne 31.10.2014, č.j. 8As 119/2014-34, ze dne 16.7.2015, č.j. 4As 63/2015-52 atd., ke zmíněnému advokátovi např. rozsudek NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31). K této obstrukční a účelové strategii nesporně patří i postup, kdy zmíněný zmocněnec, jako řada dalších stejných zmocněnců, např. K. S., P. K., M. V., atd.) činí různé procesní úkony, např. odvolání proti rozhodnutí o přestupku, v dané věci to byl odpor proti příkazu, přičemž k těmto podáním obsahujícím zmíněné procesní úkony přikládají plné moci, a to v různých formách, obsahující různé vady (chybějící podpis zmocnitele není výjimkou). To činí proto, aby posléze napadli zvolený procesní postup správních orgánů různými námitkami.

Jestliže si žalobce v daném případě zvolil tohoto účelově a obstrukčně jednajícího zmocněnce, což bylo nepochybně projevem jeho svobodné vůle (přece mu M. J. nebyl nikým „vnucen“ jako zmocněnec), tak musel přece počítat i s tím, že ten nebude hájit jeho práva řádným způsobem, ale bude používat účelovou a obstrukční strategii a v takovém případě odpovědnost za tuto volbu zmocněnce jako zástupce nese žalobce plně sám (tyto účelové a obstrukční metody M. J. jsou opravdu rozsáhlé, srov. např. hodnocení odesílání listovních zásilek z Libanonu, kdy M. J. vystupoval jako zmocněnec účastníků – srov. rozsudek NSS ze dne 18.3.2015, č.j. 1As 16/2015-30). Volba zástupce je, stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem, odpovědností účastníka řízení (srov. rozsudek NSS ze dne

15.9.2015, č.j. 8As 57/2015-46). M. J. nepochybně nebyl žádným začátečníkem v případě zastupování žalobce v dané věci, když je svou účelovou a obstrukční činností znám snad u všech soudů v České republice více než dobře, tedy nepochybně dobře věděl, co musí obsahovat plná moc, tedy jestliže podpis zmocnitele chybí, tak se jedná o vadu, kterou právě proto, že chránil, resp. měl chránit řádně zájmy žalobce jako účastníka správního řízení, sám měl zajistit jeho doplnění a odstranit tak vadu plné moci a neměl účelově vyčkávat, jaký postup zvolí vůči němu správní orgán a poté jej účelově napadat a následně pak předat věc advokátovi Mgr. Topolovi, aby zmíněný advokát postup správního orgánu účelově zpochybňoval v předmětné žalobě. To už není zákonná ochrana práv žalobce jako účastníka řízení, o které se tolik zástupci žalobce jedná v žalobě, to už je jednání in fraudem legis, tedy zneužití práva, které nepožívá právní ochrany, když účelové jednání, jež nemá jiné objektivní vysvětlení, než obstrukci nebo nevhodné procesní taktizování, přitom nepožívá soudní ochrany (srov. rozsudek NSS ze dne 18.8.2005, č.j. 2Afs 202/2014-43, rozsudek NSS ze dne 25.9.2007, č.j. 2Afs 52/2007-50 ve vztahu k hodnocení této účelové a obstrukční strategie zvolené zmíněným zmocněncem a završený podáním žaloby jmenovaným advokátem). Avšak i kdyby tomu tak nebylo, v dané věci je třeba opětovně konstatovat zmíněný názor s odkazem na rozsudek NSS ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32, když v daném případě zvolený postup správním orgánem byl „*zcela namístě*“. Není pravdou, že by v případě zmíněného zvoleného postupu žalovaným měl pohlížet správní orgán na podaný odpor jako na „*řádný*“, jak tvrdil žalobce v žalobě a že měl vyzvat samotného žalobce k tomu, aby pod text odporu připojil vlastnoruční podpis. Odpor podal zmíněný zmocněnec a právě ten měl v zájmu řádné ochrany zákonných práv žalobce zajistit, aby byla zmíněná vada, která se týkala zmíněné plné moci, řádně odstraněna a nesplnění této výzvy ze strany jmenovaného účelově a obstrukčně jednajícího zmocněnce M. J., resp. odpovědnost za splnění této výzvy, nelze přenášet na správní orgán s „*lívivým*“ a „*květnatým*“ tvrzením zástupce žalobce o zajištění ochrany práv žalobce. Tuto ochranu práv, a to zejména procesních práv žalobce, měl poskytnout M. J., který k tomu jistě má dostatečné zkušenosti, to tím spíše, když dokáže běžně odesílat písemnosti až z Libanonu, jak tomu bylo v jiné, ve výše uvedené věci, řešené judikaturou NSS. Byl to sám M. J., který svou účelovou a obstrukční strategií způsobil, že došlo k porušení procesních a následně k nedostatečné ochraně hmotných práv žalobce. Jak již soud výše uvedl, aplikace zmíněné judikatury v žalobě nebylo případné (rozsudek NSS č.j. 4As 27/2011 – argumentace soudu viz výše), rovněž není pravdou, že by na věc byl „*zcela přílehavý*“ rozsudek NSS ze dne 19.11.2015, č.j. 11As 100/2015-59, který naopak na danou věc „*vůbec nepřiléhá*“, když „*přílehavým*“ je rozsudek aplikovaný krajským soudem, tj. č.j. 10As 266/2014-32. V případě rozsudku NSS ze dne 19.11.2015, č.j. 1As 100/2015-57 se totiž jednalo o skutkově odlišnou věc, kdy údajný zmocněnec sdělil, že se „*nemůže se svým zmocnitelem spojit*“, kdy „*pochybnosti správního orgánu přetrvávají a jediný, kdo je schopný je odstranit, je zmocnitel*“. V takovém případě je namístě vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele. V tomto případě však nebyl řešen nedostatek podpisu zmocnitele na plné moci, ale byla zpochybněna samotná existence plné moci, která nebyla předložena v originále. Rovněž z další žalobcem citované judikatury (Krajských soudů v Českých Budějovicích a v Hradci Králové) nevyplývá, že by se jednalo o stejný případ, kde by chyběl na plné moci podpis zmocnitele a odpor proti příkazu by podal zmocněnec, navíc v daném případě soud není povinen se řídit judikaturou jiných soudů, když v rozsudku přesvědčivým způsobem zdůvodní svůj právní názor. Ten vychází z toho, že vzhledem k okolnostem dané věci nebyl povinen správní orgán vyzývat k odstranění vad plné moci zmocnitele či vyzývat zmocnitele, aby doplnil svůj podpis na uvedený odpor, který byl podán zmíněným účelově a obstrukčně jednajícím M. J..

V dané věci ze spisu a z průběhu řízení nevyplývá, že po doručení výzvy k odstranění vady odporu, jako podání, nevznikly žádné okolnosti, ze kterých by bylo zřejmé, že tvrzené zastoupení žalobce zmocněncem M. J. v okamžiku doručení odporu je vysoce pravděpodobné, když M. J. před podáním odporu nikdy ve věci žádný úkon neučinil a nebylo tak zřejmé, že by se měl správní orgán alespoň domnívat a připustit to, že by uvedené zastoupení vůbec existovalo. Naopak jak již jistě správní orgán z rozhodovací činnosti má negativní zkušenosti s účelově a obstrukčně jednajícím zmocněncem M. J., přičemž tyto zkušenosti nemá jen podepsaný krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud (rozsudek ze dne 18.11.2015, č.j. 10As 210/2014-46), přičemž účelovou strategii uplatňující v praxi M. J. završuje Mgr. Topol jako advokát podáváním žalob v obdobných věcech, když tuto strategii obhajuje, a to „*nikoliv náhodou*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 3.7.2014, č.j. 9As 162/2014-31 a zejména ze dne 31.3.2016, č.j. 4As 282/2015-32), tak měl i správní orgán důvodné indicie domnívat se naopak, že podání takového odporu je jedním z projevů zmíněné účelové a obstrukční strategie tohoto zmocněnce. Jak totiž si jinak vysvětlit, že tento zmocněnec jedná v praxi stejným způsobem, opakovaně, kdy předkládá správním orgánům nepodepsané plné moci, to již jistě není „*náhoda*“, a tím spíše se nejedná o případy řešené judikaturou NSS, kterou zástupce žalobce v žalobě si dovolil citovat. Nejedná se ani o případ řešený v rozsudku NSS ze dne 29.1.2015, č.j. 10As 266/2014-32, ve které nevystupoval jako obecný zmocněnec M. J., a naopak z okolností této jiné věci vyplývá, že právě v něm (bod 42 tohoto rozsudku) NSS uvedl komentář k rozsudku NSS č.j. 4As 27/2011-37, kdy měl být vyzván k odstranění vad i zmocnitel, protože „*se s ohledem na okolnosti, dle kterých bylo zřejmé, že zastoupení je vysoce pravděpodobné, měl Městský soud pokusit odstranit absenci doložení plné moci také prostřednictvím samotného účastníka řízení (zmocnitele)*“. V dané věci však z okolností případu vůbec nevyplývalo, že by bylo „*vysoce pravděpodobné*“, že by uvedený účelově a obstrukčně jednající zmocněnec skutečně měl zastupovat žalobce, když žádná taková okolnost nevyplývá ani ze správního spisu. Proto správní orgán postupoval správně, když uvedenou výzvu k odstranění vad doručoval pouze zmocněnci a nikoliv zmocniteli, k žádné správního orgánu nedošlo. Navíc nelze v neposlední řadě nepřehlédnout, že v dané věci zmíněný postup M. J. považuje krajský soud za účelový a obstrukční, protože nepochybně tento zmocněnec dobře ví, když, jak vyplývá z rozhodovací praxe nejen podepsaného soudu, je velmi častým, zastupujícím zmocněncem v přestupkových věcech, že plná moc musí být podepsaná zmocnitelem, takže nemusel vyčkávat, jak zareaguje správní orgán na zaslání plné moci bez tohoto podpisu a poté jeho postup účelově napadat, resp. jej bude napadat advokát Mgr. Topol v dané žalobě, ostatně jak je obvyklé u jednání tohoto zmocněnce a u žalob podávaných Mgr. Topolem. Přece pokud by se skutečně M. J. a potažmo advokátovi Mgr. Topolovi jednalo o v žalobě proklamovanou ochranu práv žalobce, tak nic nebránilo použít jinou procesní strategii, tj. předložit správnímu orgánu perfektní plnou moc, pokud by v zájmu zmocněnce byla ochrana práv žalobce. Ta však většinou zůstává v pozadí, když bylo upřednostněno toto obstrukční a účelové jednání, které však právní ochrany ani požívá (jednání in fraudem legis nelze považovat za takové, které by požívalo právní ochrany). Žalovaný tak nebyl povinen „*vydat rozhodnutí o odporu*“, ale postupoval zákonným způsobem a nebyl ve věci nečinný.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Žádný z účastníků neměl právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl v řízení úspěšný a neměl právo na náhradu nákladů řízení ze zákona a úspěšný žalovaný se tohoto práva vzdal (§ 60 odst. 1 s.ř.s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. dubna 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová